Beweging en de weerstand ertegen

5 mei 1976
lezing 241

“Lieve vrienden, wees allen gezegend. Laat de liefde en waarheid die uitstromen jullie hele wezen doordringen.

Voor ik het onderwerp van deze lezing ga bespreken, wil ik jullie, voor zover dat mogelijk is, een indruk geven waarvandaan en hoe deze lezingen bij jullie komen.

In onze wereld van geest en waarheid bestaan bepaalde vitale punten, zeer geconcentreerde brandpunten die als taak hebben waar mogelijk contact te maken met de driedimensionale wereld. Zoals ik vaak heb aangeduid, bestaan deze contactpunten uit vele entiteiten - entiteiten met verschillende talenten en specialiteiten. Deze kernpunten in onze bewustzijnssfeer zijn - zowel direct als indirect - constant in communicatie met het pad dat ieder van jullie gaat, met jullie persoonlijke gidsen en beschermers, met die entiteiten die dichter bij jullie zijn en jullie omringen. En wij richten onze aandacht op de algemene behoeften, de algemene fase waar jullie doorheen moeten, waar het hele Pad doorheen gaat. Al jullie eigen paden vormen één entiteit, één geheel. Daardoor is het mogelijk dat jullie een lezing ontvangen die het antwoord is voor zo velen van jullie, dat zoveel verschillende individuen met verschillende behoeftes en problemen ontvangen wat zij nu net nodig hebben, hoewel zij dit werk op verschillende tijden begonnen zijn en zich in verschillende fases bevinden. Vanuit menselijk oogpunt lijkt dit logisch gezien onmogelijk maar vanuit ons perspectief is dat niet zo. Toch moet er eerst heel wat werk in onze wereld worden verzet om dat ene gemeenschappelijke punt te vinden dat ieder van nut is.

Jullie komen samen in een bepaald verband, hoe verschillend jullie ook mogen zijn. Jullie hebben één ding gemeen en dat is het allerbelangrijkste: jullie toewijding aan groei, verandering, beweging, expansie; een toewijding die zover gaat dat je je hele wezen inzet en ten volle de prijs betaalt. Het feit dat deze toewijding aanwezig is, komt al voort uit een zekere ontwikkeling die jullie allen gemeen hebben, hoe verschillend die ook tot uiting kan komen. Daarom voldoet iedere lezing die wordt gegeven aan ieders behoefte, niemand uitgezonderd. Hoewel een aantal van jullie misschien pas een jaar of twee later diepe aansluiting bij het onderwerp vinden, toch vindt de lezing weerklank bij iedereen die werkelijk open is. Zij geeft je precies het antwoord dat je nodig hebt om alle stukjes in elkaar te passen. Wees er daarom van doordrongen, vrienden, dat het onderwerp altijd zorgvuldig wordt gekozen en voorbereid. De voorbereiding is niet gemakkelijk, want het onderwerp moet aan jullie mensen aangepast worden en in de beperkte begrippen, terminologie en taal van de mens gegoten worden. Dat is geen gemakkelijke taak. Wij hebben experts. Ja, dat mag jullie vreemd in de oren klinken maar zo vreemd is dat niet, want alles wat er op het aardse vlak bestaat, is slechts een precieze weergave van wat er in onze wereld bestaat.

Het onderwerp van de lezing van vanavond behelst de dynamiek van beweging, de aard van beweging en de aard van de weerstand tegen beweging. Jullie hebben allemaal, ieder op zijn eigen manier, op jullie pad gemerkt dat in weerwil van de steeds meer tot leven gewekte en steeds sterkere drang om te veranderen, te groeien. te verruimen, er nog een andere kant in je bestaat. Dat is de weerstand om te bewegen. Jullie hebben in dit opzicht vele inzichten gekregen; jullie hebben vele misvattingen, zowel persoonlijke als algemene, gevonden die deze weerstand tegen beweging creëren.

Laat ik het eerst hebben over de aard van beweging in kosmische zin. Ik heb al eerder gezegd dat alles wat leeft, beweegt. Dit is direct in jullie eigen sfeer te zien. Je ziet dat alles wat leeft in beweging is. Zelfs wanneer het stil is, is het in beweging. Adem is beweging; de bloedsomloop is beweging; je hartslag is een voortdurende beweging. Maar uit een dood lichaam is alle beweging verdwenen, tezamen met de levensgeest. Deze heeft zich uit het omhulsel teruggetrokken.

Een levenloos ding beweegt niet, maar aangezien niets in dit universum zonder leven is, zijn zelfs voor jullie schijnbaar ‘dode’ dingen in

beweging. Alleen vindt de beweging op dit levensniveau met een andere trillingsfrequentie plaats, die jullie niet kunnen waarnemen. De frequentie van de trillingen is zo laag dat vanuit jullie blikveld de beweging niet waar te nemen valt. We spreken hier over de mate van leven, wat ons tot de voor de hand liggende conclusie brengt dat hoe meer leven er is, hoe meer beweging er moet zijn. Deze beweging kan subtiel zijn, kan op innerlijk vlak plaatsvinden en niet van buitenaf waarneembaar zijn, maar zij kan nog steeds heel sterk, levend en krachtig zijn. En hier bedoel ik niet de beweging die levenloze objecten eigen is, maar ik heb het over een organisme dat vanuit jullie eigen zicht leeft. Een boom is stil; er is geen beweging te zien als je ernaar kijkt. Toch is hij van binnen intens in beweging.

Een mens die in beweging is, hoeft niet altijd uiterlijk in de weer te zijn, maar je kunt zijn beweging zelfs in periodes van uiterlijke rust en kalmte voelen. Je kunt het voelen in zijn vreugde en levendigheid, in zijn vermogen om te veranderen, zijn flexibiliteit, in het eeuwig pulserende karakter van het hele organisme. Op dezelfde manier kan hij uiterlijk in beweging zijn terwijl hij innerlijk ‘dood’ is, of betrekkelijk doods, en andersom. Beweging bestaat op alle niveaus, en sommige niveaus kunnen in een gezonde toestand van beweging zijn, terwijl dat voor andere niet geldt. Dan vindt er vaak een overcompensatie plaats op het niveau waar de beweging niet wordt tegengehouden.

De beweging waar ik over spreek, is eigen aan het leven en als zodanig een uiting daarvan. Laten we eens naar beweging kijken in de zin van evolutie, van ontwikkeling in het leven van het individu. In een andere lezing heb ik eens in een andere context iemands leven symbolisch met een treinreis vergeleken. Daarom dromen mensen vaak van treinen; zij dromen dat ze in een trein zitten, een trein missen, enzovoorts. Dit slaat bijna altijd op een bepaalde houding die zij tegenover hun eigen pad hebben. Welnu, wanneer je trein zich voortbeweegt in het ritme van je eigen aard en levensplan, dan is er harmonie en je trein - het spoor van je gedachten, de trein van je energie, de trein van je hele wezen en de richting die je inslaat - gaat vooruit en doorloopt steeds wisselende stadia. Ik hoef niet te zeggen dat wanneer dit harmonieus gebeurt, iedere psychische ruimte die je innerlijke trein bereikt, een uitbreiding en een diepere, verder reikende uiting is van goddelijk leven en daarmee van vreugde, vervulling, vrijheid en geluk.

Bij een andere gelegenheid heb ik het beeld gebruikt van je ruimte

uitbreiden, de enge begrenzing overstijgen waarbinnen een aantal van jullie zich tevreden voelen of zichzelf veilig wanen. Maar je voelt daar ook stagnatie. Je voelt dat je de jou beschikbare mogelijkheden laat liggen om meer te verwezenlijken van het goddelijk leven, om tot grotere zelfexpressie te komen, creatiever te leven, meer te ontplooien van wat je in je hebt. En dit vraagt de moed om verder te reizen naar wat eerst blijkbaar onbekend gebied is. Als je op aarde per trein door het ene land naar een ander, nieuw land gaat, naar een onbekende omgeving, voel je je misschien even ongerust. Maar hoe gezonder je bent, hoe meer vertrouwen je hebt en hoe meer zelfvertrouwen en blijde verwachting je koestert om met dit nieuwe gebied bekend te raken. Naarmate je er bekend en vertrouwd mee raakt, naarmate je in deze nieuwe omgeving acclimatiseert, breidt je veiligheid zich uit tot een groter gebied van zelfexpressie. Je hebt je meer eigen gemaakt van het vreemde gebied, je ziet meer, je begrijpt meer. Nu bewoon je meer van de ruimte die op jullie aarde beschikbaar is. Je hebt jezelf een groter thuis geschapen.

In je innerlijk leven is dit nog belangrijker, nog dynamischer, nog vitaler en wezenlijker dan op je uiterlijke reis. Innerlijke expansie en beweging naar een steeds grotere ontplooiing is je levensplan. Dit is de bestemming van ieder mens. Uiterlijke reizen en tochten zijn louter symbolische afspiegelingen en boodschappen die op het innerlijk leven kunnen worden toegepast. Alleen wanneer iemand zich nieuwe psychische ruimte, nieuwe bewustzijnstoestanden, nieuwe reactiepatronen en nieuwe houdingen tegenover het leven en zichzelf eigen maakt, kan hij hierdoor de rijkdommen verwezenlijken die in hem besloten liggen. Dat is de beweging van alle leven.

Strikt menselijk gezien kun je dit op fysiek niveau duidelijk waarnemen in de levensfasen die een mens doormaakt. Een baby is natuurlijk maar tot heel weinig beweging in staat en daarom heel beperkt en afhankelijk. Zijn ervaringswereld is uiterst beperkt. Als hij wat ouder wordt, maakt hij zijn eerste bewegingen de wereld in. Hij leert op zijn benen te staan, zijn benen leren lopen, zijn handen reiken uit. Nu is er nieuwe ruimte voor hem ten gevolge van zijn groei en hij gebruikt zijn vermogens om die ruimte meester te worden. De kleine entiteit heeft nu een nieuw deel van de wereld ontdekt en het zich eigen gemaakt.

Naarmate het kind opgroeit, ontwikkelen zich weer nieuwe vermogens

die meer nieuwe ervaringen binnen zijn bereik brengen. Hoe ouder het kind wordt, hoe onafhankelijker het wordt; het krijgt meer ervaring en daardoor meer vervulling. Een volgroeid mens heeft een vrijheid en ervaringswereld bereikt die geen kind ooit kan hebben. Dit is een heel normaal verschijnsel op het fysieke niveau van je leven. Toch wordt wijd en zijd ontkend dat de innerlijke werkelijkheid identieke regels en wetten volgt. Als deze regels en wetten geschonden worden omdat de entiteit onbedoeld en onbewust de beweging stopt, richt dit schade aan; de entiteit wordt door de onwetende persoonlijkheid in een nauwe ruimte gedwongen waarin hij niet langer behoort te verkeren, een ruimte die hij letterlijk ontgroeid is. Het is alsof je een volwassene in de omstandigheden van een klein kind zou dwingen. Dit zou op zijn minst ongepast, verkeerd en een beroving van zijn vrijheid zijn. Maar dit doet de mensheid zonder het zelf te weten. De innerlijke beweging wordt in zeer hoge mate gestopt, waardoor een gevoel van zinloosheid wordt geschapen en de angst dat het leven aan je voorbijgaat.

Wanneer de opvoeding van de Nieuwe Tijd zich in jullie wereld verbreidt en verdiept, zullen al deze zaken heel belangrijke onderwerpen zijn, zodat mensen opgroeien met inzicht in deze processen en zich bewust worden van de noodzaak om nieuwe ruimten te betreden, zodat zij de innerlijke beweging aanmoedigen, de weerstand ertegen herkennen, de aard van die weerstand begrijpen en weten hoe zij hem kunnen overwinnen. Door de weerstand te herkennen heeft het bewuste deel van de persoonlijkheid altijd de keus en de mogelijkheid die te overwinnen. Als je jezelf beperkt tot een toestand die je ontgroeid bent en je blijft waar je bent, schept je angst dat je het leven aan je voorbij laat gaan, angst voor de dood. Dit is een heel bekende angst. Toch zal niemand die totaal leeft en al zijn mogelijkheden benut, bang zijn voor de dood. Hier is een misvatting aan verbonden die algemeen heerst en bijdraagt aan de weerstand tegen beweging.

Aangezien beweging in je leven ook het voorbijgaan van de tijd is, brengt beweging je dichter bij het einde van je fysieke leven. Je verzet je tegen beweging vanuit het irrationele idee dat je daarmee de tijd stopzet en je dood verhindert. Toch zou je niet bang zijn voor de dood als je ten volle in beweging zou zijn en ten volle zou leven. Dus hebben we hier een vicieuze cirkel: omdat je de beweging vreest en hem stopt, gaat het leven aan je voorbij. Diep in je zegt een stemmetje: “Wanneer jouw tijd gekomen is en je verlaat je lichaam, heb je niet gedaan wat je gedaan kon hebben en wat je nu al kunt doen om jezelf en je leven

vervulling te geven." De verkeerd begrepen en verkeerd geïnterpreteerde boodschap die dit gevoel van zinloosheid inhoudt, schept op bewust niveau angst voor de dood. De irrationele betekenis van de angst luidt: "Als ik alle beweging stopzet, staat de tijd stil en blijf ik in dezelfde toestand."

Maar dit is maar één, feitelijk tamelijk oppervlakkig, aspect van deze weerstand tegen beweging. Er is een dieper en belangrijker aspect dat ik nu wil uitleggen, lieve vrienden. Wanneer je beweegt, houdt iedere beweging automatisch in dat je het ene achter moet laten om het andere te bereiken. Met andere woorden, je kunt niet bewegen als je niet iets opgeeft om datgene te bereiken wat volgt op je treinreis. Stel je eens een treinreis voor waarop je een plek wilt beleven waar je nog niet geweest bent, terwijl je toch de trein er niet heen laat rijden. Je wilt de plek waar je nu bent niet verlaten, zelfs al weet je heel goed dat de plek waar de trein je brengt, een gelukkiger plaats is zonder de vele nadelen van je huidige verblijf. Je bent in de onmogelijke positie dat je krampachtig vasthoudt aan wat was en per se niets wilt opgeven van de oude bekende omgeving en toch wanhopig naar het nieuwe streeft; je blijft je maar aan de oude structuur irriteren terwijl je klaagt dat je de nieuwe plek niet kunt bereiken.

Dat is de absurde toestand waarin velen van jullie zich bevinden. Zo schep je een tegenbeweging of -houding. Aan de andere kant dwing je jezelf ongeduldig vooruit. Je vraagt je af waarom je niet sneller groeit en raakt ontmoedigd; je vraagt je af waarom je er niet in slaagt beter je problemen op te lossen: sneller en tot op de bodem. En je wilt niet zien dat er tegelijkertijd een sterke stem in je is die niet wil bewegen, omdat je iets niet wilt opgeven of loslaten. Het kan een houding of een verdediging, een vertrouwd gedragspatroon, een manier van reageren, een karaktertrek zijn - wat het ook is, het belet je de nieuwe vrijheid en vreugde te bereiken, de nieuwe vervulling die wenkt.

Dit niet-willen-loslaten is hier van enorme betekenis. Het geldt op vele vlakken en voor vele uitingen van je leven. Wat het ook is - je vermogen om te geven, je vermogen om liefde of gevoelens of iets van materiële aard te geven - je denkt altijd dat je veiliger en rijker bent als je het achterhoudt. Je wilt de tijd voor jezelf houden, je wilt je geld in de portemonnee houden, je wilt je gevoelens binnen houden, je wilt je hart vasthouden. Je beseft niet dat door vast te houden je de beweging verhindert waar een ander deel van je naar verlangt; je maakt het

absoluut onmogelijk.

Nu wil je natuurlijk niet loslaten en dit vasthouden opgeven omdat je niet vertrouwt. Maar nogmaals, lieve vrienden, jullie weten al dat iedere houding die je tegenover het leven of anderen koestert, in overeenstemming is met je eigen diepste, meest verborgen verdenkingen over jezelf. Bewust slaag je er misschien in het feit te negeren en te ontkennen dat je vasthoudt en niet wenst te geven, dat je gierig bent en althans in dat opzicht liefdeloos en niet gevend. In veel opzichten kun je wel liefdevol en gul zijn, maar als het deel wat dat niet is ongezien blijft, beschuldig je jezelf van binnen veel meer dan je verdient, omdat je dat gierige deel in jezelf tot je hele werkelijkheid maakt.

Daarom moet je het universum wel wantrouwen. Je kunt niets anders geloven. Je moet wel aannemen dat het universum ook niet anders is: niet gevend, gierig, terughoudend, zuinig en harteloos en dat het jou arm laat. Je verwacht er hetzelfde van als wat je voelt dat je zelf bent: even afwijzend, liefdeloos, gierig, overmatig voorzichtig. Die achterdocht die een projectie is van je eigen onbeweeglijke, terughoudende, krenterige houding is er de oorzaak van dat je het leven vreest en denkt dat het netzo is als jezelf. In zo'n geprojecteerd universum vergaat je de wens om vrijelijk en vol vertrouwen te bewegen, en pas je ervoor je rijkdommen vrij te geven. Geen wonder dat je in een beperkte, enge, ommuurde plek wilt blijven waar je je gevangen en ongelukkig voelt maar die je niettemin weigert te verlaten.

Altijd is er de begerigheid: “Als ik dit achterlaat, dit ding, deze toestand, dit uur, deze ervaring, dan verlies ik iets onvervangbaars en ik wil niets loslaten. Ik wil alles oppotten. Ik wil het vólgende uur beleven, maar dít uur wil ik niet loslaten. Ik wil liefde ontvangen, maar ik wil mijn hart niet geven.” Je blijft je handen als het ware toegeknepen houden. Daarom kan de volgende ervaring niet echt komen. De bewustzijnsverruiming waar je zo naar verlangt, de toestand waarin je het leven en jezelf in zoveel schoonheid ervaart, kan niet komen. Die kan alleen komen wanneer je het vertrouwen, de gulheid, de moed bezit om los te laten, op te geven, je handen en je hart innerlijk te openen en te vertrouwen. Opgeven is geven, het is een vorm van geven. Je moet dit loslaten om daar te komen.

Dan kun je visualiseren hoe iedere toestand die je achterlaat je bij een betere brengt. Er komt een punt op het pad waarop je al heel wat van je

lager zelf hebt opgelost, waar veel van deze energieën getransformeerd zijn, waar veel van je problemen opgelost zijn en er al een actief zuiveringsproces op gang is. Daarmee heb je veel meer positieve ervaringen geschapen dan ooit tevoren. En toch moet je ook in deze nieuwe verbeterde toestand niet blijven vertoeven. Het kan nog veel beter worden. Om jezelf aan deze beweging over te geven, moet je heel actief mediteren, voelen wat je diep in je voelt en aanspraak maken op de nieuwe toestand. De intentie om zelfs deze zoveel betere toestand los te laten om een nog veel betere te bereiken, moet niet met begerigheid verward worden. Ik propageer hier geen begerige, ongeduldige houding. Het is eerder een diep innerlijk weten dat het leven oneindig is en de bestemming van ieder levend wezen oneindige expansie is.

Wanneer je je negatieve visualisatie beschouwt (eerst bestaat die alleen op een onbewust niveau en later misschien op een half bewust), zul je zien dat je angst voor beweging zich in de volgende boodschap vertaalt: “Als ik beweeg, kan er alleen maar iets slechters komen. Daarom blijf ik liever waar ik ben.” Daag deze boodschap uit die voortkomt uit een verborgen hoekje van je wezen. Stel haar aan de kaak en vervang haar door de waarheid dat je, als gevolg van het feit dat je je totaal geeft en volledig bent toegewijd aan de beweging van je diepste zelf, aan je pad, rechtmatig aanspraak kunt maken op de overvloed van het universum. In deze geest van totale toewijding, een totale verbintenis om jezelf helemaal aan het leven te geven, zul je merken dat het niet zo moeilijk is te voelen dat je het verdient, en te weten dat het alleen maar beter kan worden. Zo kun je blij en vol vertrouwen voortgaan. En als je met heel je hart, met open handen, met heel je verstand en heel je wezen wilt geven aan alles wat je omringt, zul je merken dat geven de weg naar ontvangen is. Het wordt één en hetzelfde wanneer het niet langer is afgesplitst**.** Loslaten is geven, zei ik al. Beweging is daarom een wezenlijk deel van liefde en vertrouwen. Is het je niet opgevallen dat wanneer je in een toestand verkeert waarin je niet wilt geven, je niets kunt ontvangen, zelfs al ligt het op je stoep, kant en klaar om je te verrijken? Je ziet het niet, of als je het ziet, vat je het verkeerd op en laat het aan je voorbijgaan. Toch wil het je zo graag verrijken. Want dat is de aard van het universum. Alles wat er is, zowel innerlijk als uiterlijk, is de rijkdom van het leven. Ieder deeltje bevat iedere denkbare mogelijkheid tot de rijkste ervaring die je je maar voor kunt stellen. Of nog veel meer dan je je voor kunt stellen.

Zelfs je verbeelding moet zich verruimen en groeien op je reis, op je pad van beweging. Als alles groeit en beweegt, moet ook je vermogen groeien om de reikwijdte van je persoonlijke vervulling, geluk en rijkdom te visualiseren en uit te breiden. Als je je het helemaal niet als mogelijkheid voor kunt stellen, kun je het niet ervaren. Daarom moet je er tenminste een flauwe voorstelling van hebben, dan zal wat komt nog beter en rijker zijn. De werkelijkheid zal je fantasie altijd te boven gaan, maar je verbeeldingskracht moet van de ene kant gelijke tred houden en van de andere kant tot bloei komen zodat er meer in haar opgenomen kan worden.

Kijk zorgvuldig naar het deel in je dat nog stagneert, lieve vrienden, of dat deel in je dat nog voelt: “Ik zou best meer op mijn pad in mijn ontwikkeling willen voortgaan, waarom zit ik dan vast?” Dat is het deel in je dat de beweging stopzet omdat het iets niet wil loslaten. Je wilt de toestand waar je in bent aanhouden, want je vertrouwt niet dat de goede kanten ervan nooit verloren kunnen gaan; tegelijkertijd wil je toch ook de nieuwe toestand bereiken. Dat is onmogelijk, vrienden, zowel fysiek als mentaal, emotioneel en spiritueel. Het is een innerlijke tegenspraak. En net zoals je vertrouwen nodig hebt dat de positieve intentie wortel zal schieten en tot bloei zal komen wanneer zij de tijd krijgt zich te ontwikkelen, zo moet je ook geduld en vertrouwen hebben voor het proces van loslaten, zodat de ‘tussentijd’ - tussen het loslaten van de oude ervaring of bewustzijnstoestand en de ontplooiing van de nieuwe - op zich een vreugdevolle ervaring wordt. Een reis kan onderweg ook heel plezierig zijn. Ook hier is de treinreis een nuttige vergelijking.

Stel je voor dat je in een trein stapt. Hij verlaat het station. Er gaat enige tijd voorbij voor je bij je bestemming bent. In die tussentijd ben je in een soort niemandsland. Je hebt de oude plek verlaten en de nieuwe nog niet bereikt. Je bent onderweg naar de volgende halte, waar je een tijdelijk verblijf vindt, waar je je vertrouwd maakt, waar je nieuwe ervaringen schept en je voorbereidt en kracht opdoet voor de volgende plaats. Maar als je de trein nooit laat vertrekken, kun je nooit aankomen. En zelfs al laat je hem vertrekken, maar vol zorg, angst en wantrouwen, dan is de kans groot dat je niet van de rit geniet en ook niet in staat bent om alle fijne nieuwe ervaringen die je wachten te waarderen. Je bent veel te gespannen in je angst en blindheid. Je moet leren vertrouwen om dit los te laten om daarheen te gaan. Dat is een innerlijke beweging die je in jezelf kunt waarnemen. Je kunt je er in

oefenen, in visualisaties op precies die gebieden waar je de meeste weerstand hebt. Dit is heel belangrijk, vrienden. Als je deze boodschap benut en toepast ben je heel gemakkelijk in staat telkens weer het besluit te nemen: “Ik wil loslaten en innerlijk in beweging zijn; in mijn bewustzijn, in mijn houding, in mijn levensbenadering, in mijn normen, mijn gedachten, in de gevoelens waarmee ik gewoonlijk op ervaringen reageer”- wat het ook mag zijn. In je padwerk met je helper zul je uitvinden waar dit het dringendst nodig is. Er zijn bepaalde gebieden waarop je dit kunt oefenen. Ik durf te beweren dat juist waar de problemen in je leven het pijnlijkst lijken, je daar het minst bereid bent om te bewegen, dat wil zeggen een aangewende houding of aanpak in die situatie te veranderen. Als je eenmaal een open poging doet om de situatie anders te zien, gaat er veel gebeuren. Dan heb je de beweging die je tot nog toe hebt ingehouden de vrije teugel gelaten. Eerst veroorzaakt de beweging misschien tijdelijk beroering, daar je heel wat negativiteit hebt achtergehouden en laten oplopen die nooit in beweging mocht komen. Maar vroeg of laat valt het netjes op zijn plek in een nieuwe staat die je een harmonie, vrede, vreugde en rijkdom geeft die je nooit voor mogelijk hield - over het algemeen en juist op die gebieden die je zo lang moeilijkheden berokkenden.

Vat de moed en het vertrouwen om een nieuwe ruimte binnen te gaan, met een visie hoe je je leven kunt uitbreiden, je ervaringswereld kunt verdiepen. De beweging krijgt meer energie en levensbloed - spiritueel bloed - die er een nog gezegender gebeuren van maken dan de bewegingen die je al hebt toegelaten.

Er is nog één aspect aan beweging dat ik zou willen vermelden. Wanneer je de organische beweging niet toelaat, wordt vaak het evenwicht verstoord. De beweging die niet de kans kreeg zich daar te uiten waar zij op zijn plaats is en eigen aan de groei van het organisme, zoekt een uitlaatklep en komt dan tot uiting als een drang om te bewegen waar dit niet op zijn plaats en niet organisch is. Bijvoorbeeld: iemand houdt star vast aan een verdedigende houding die hij eigenlijk al ontgroeid is, wil deze niet opgeven en komt daardoor innerlijk vast te zitten. Hieruit kan zich een dwangmatige rusteloosheid ontwikkelen die tot uiting kan komen in een onvermogen om rustig te zijn, om er ‘helemaal’ te zijn, om ook maar iets door te zetten en vol te houden. Zo iemand begint misschien veel zonder ooit iets af te maken of kan niet lang op eenzelfde plek blijven. Wellicht reist hij dwangmatig rusteloos de hele aardbol af en zoekt de nieuwe plek buiten zich.
Nu, lieve vrienden, laten we ons ontspannen. Laat los, vind je

middelpunt, word heel rustig. Voel de krachtige zegen die hier aanwezig is. Stel je voor dat deze sterke kracht ieder van jullie kan helpen bij je verbintenis. En laten we nu allen tezamen de volgende woorden spreken:

Ik verbind mij tot de wil van God.
Ik geef mij met hart en ziel aan God.
Ik verdien het beste in het leven.
Ik dien het beste doel in het leven.
Ik ben een gezegende manifestatie van God.

(Iedere zin werd eendrachtig door de ongeveer 130 aanwezigen uitgesproken. De energie die hierdoor werd gegeven en ook verder door deze ‘gemeenschappelijke onderneming’ vrijkwam, was de sterkste die ooit in deze bijeenkomsten werd ervaren.)

Lieve vrienden, door jullie gezamenlijk zijn nu sterke transformerende krachten vrijgemaakt. De zegen die jullie is gegeven, die hier is geschapen en die jullie ontvangen hebben, zal verder in jullie leven en het werk dat jullie te doen staat, doordringen. Ga in vrede."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1976
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Dynamics of Movement and Resistance to its Nature'.
Vertaling door Lidewij Frijlink in 1984; herzien in 1999 door Marga Croon.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*

241/12